

31. Gennemførelse af res. 2666 (XXV) vedrørende undertegnelse og ratifikation af tillægsprotokol II til traktaten om Latinamerika som atomfri zone (Tlatelolco-traktaten).
32. Økonomiske og sociale følger af våbenkapløbet og dets yderst skadelige virkninger på international fred og sikkerhed.
33. Internationalt samarbejde om den fredelige udnyttelse af verdensrummet.
34. Gennemførelse af deklARATIONEN om styrkelse af international sikkerhed.
35. Udnyttelse udelukkende til fredelige formål af havbunden og undergrunden under denne udenfor nuværende territorialgrænser og anvendelse af derværende forekomster til menneskehedens interesse samt sammenkaldelse af en konference om retsordenen på havet.
92. Forberedelse af en international traktat vedrørende månen.
98. Proklamering af Det indiske Ocean som fredszone.

Almindelig og fuldstændig nedrustning.

(Dagsordenens punkt 27).

Under nedrustningsdebatten i 1. udvalg kom et stort antal talere ind på spørgsmålet om almindelig og fuldstændig nedrustning. Indlæggene var for størstepartens vedkommende holdt i principielle vendinger og lå i vidt omfang på linie med udenrigsministerens bemærkninger i talen den 16. november. Det hed heri, at almindelig og fuldstændig nedrustning var det endelige mål, som aldrig måtte tabes af syne. Samtidig måtte det imidlertid erkendes, at der ikke var udsigt til at nå dette mål indenfor en overskuelig fremtid. Der måtte derfor udfoldes energiske bestræbelser på at få gennemført yderligere begrænsede nedrustningsforanstaltninger. De få lande, der kom ind på substansen i problemet, fremkom ikke med nye ideer, men begrænsede sig til at omtale allerede kendte programmer for almindelig og fuldstændig nedrustning.

Selv om det måtte konstateres, at der ikke i det forløbne år var sket fremskridt på

området, gav adskillige talere udtryk for optimisme med hensyn til fremtiden under henvisning dels til det forbedrede internationale klima, dels til at Kina nu havde indtaget sin retmæssige plads i FN. Kinas deltagelse i FN-arbejdet blev hilst velkommen fra alle sider, og der udtryktes forventning om, at Kina også snart, forhåbentlig tillige med Frankrig, ville deltage i arbejdet i nedrustningsudvalget i Genève.

I modsætning til tidligere år var der kun få kritiske bemærkninger mod nedrustningsudvalget for ineffektivitet og for at være domineret af Sovjetunionen og USA gennem medformandsinstitutionen. Enkelte lande ønskede dog med støtte i en bemærkning i generalsekretærens årsrapport udnævnt en tredje medformand fra et udviklingsland. Sovjetunionen erklærede, at CCD var et nødvendigt og nyttigt internationalt forum for nedrustningsdrøftelserne. Nedrustning krævede komplicerede og langvarige forhandlinger og indebar vanskelige politiske, militære, juridiske og økonomiske problemer.

Udviklingen i SALT-forhandlingerne mellem USA og Sovjetunionen blev hilst velkommen fra alle sider. Der var tilfredshed med aftalerne om forbedring af „den varme linie“ mellem Washington og Moskva og om forebyggelse mod, at atomulykker fører til krig. Flere talere udtrykte håb om, at den gunstige udvikling i SALT-forhandlingerne kunne indvirke gunstigt på andre nedrustningsdrøftelser.

Flere indlæg beskæftigede sig med spørgsmålet om konventionelle våbenbegrænsninger. Udenrigsminister K. B. Andersen beklagede, at der ikke havde været fremskridt at spore, men noterede med tilfredshed, at denne side af nedrustningsbestræbelserne var draget frem af USA i nedrustningsudvalget i Genève. Udenrigsministeren betegnede den fra svensk side fremførte tanke om regionale løsninger på de konventionelle våbens område som en mulig fremgangsmåde og henviste til bestræbelserne på at tilvejebringe gensidige balancerede styrkereduktioner i Europa. USA fandt, at uanset at det var et upopulært emne, måtte det internationale samfund søge at nå frem til en forståelse af hvilke skridt, det var muligt og rimeligt at tage på dette område. Det var de konventionelle våben, der slutte den største